

GRANDPIERRE ATILLA

AZ ÉLŐ VILÁGEGYETEM: A SZERVES MŰVELTSÉG ALAPESZMÉJE

Hazánkban a világon egyedülálló módon a szerves műveltség eszméje évtizedek óta valósággal újjászületik, elsősorban Pap Gábor és Molnár V. József több, mint négy évtizedre nyúló előadásainak, munkásságának köszönhetően. A szerves műveltségben ismereteink, tudásunk egységes, élő egészet alkotnak az ősi magyar műveltséggel, hagyományainkkal, szűkebb és tágabb hazáinkkal, a magyarsággal és a Mindenséggel. A természeti népek „...szentként tisztelik és szeretik a Földet, és hiszik, hogy az emberek, növények, állatok, a víz, a föld, az ég az élet ugyanazon megszakíthatatlan körforgásnak részei.” Mivel a szerves műveltség szemlélete elsősorban a művészetben és a néphagyományban, majd a nyelvészetben, történelemben bontakozott ki, sok évtizedes, alapvető hiányt pótol az életközpontról szemlélet természettudományos megalapozása. „A szerves műveltség újjászületéséhez hiányzott a kötőanyag. Ezt pótolta Grandpierre Atilla könyve. Futótűzként terjedt a híre” – írta Pap Gábor az „Élő Világegyetem könyve - 2012” előszavában. A magyar ősvallás, az élő néphagyomány, az élő művészet, az élő társadalom egyaránt az Élő Világegyetem eszméjén alapszik.

Nemcsak azért fontos tudnunk, él-e a Világegyetem, mert magyar-nak születtünk, és ősünk erre az eszmére alapozták életüket, és ez bennünket is erre kötelez. De azért is, mert elkerülhetetlenül ez a tudás határozza meg világképünket, és a világképünk alapján hozzuk életünk legfontosabb döntéseit. Ha nem tudjuk, mi a helyzet a végső szintén, a nagy Világegyetemben, akkor látókörünk beszűkül, gyökereink meggyengülnek, könnyebben prédául esünk a manipulációnak. Életünk ezért nem kiszolgáltatott, mert függetlenül a földi hatalmasságoktól, alapvetően a Mindenségben zajlik, felszabadító távlatokban. Nincs olyan földi hatalmasság, amelyik megtilthatná, hogy belső világunkban természetes emberként érezzünk és gondolkodjunk. Életünk a Mindenségtől ered, a Mindenségtől kapja meg eredeti értelmét, irányát, hajtóerjét, természetes összefüggésrendszerét. Valójában a Mindenségben élünk, életünk minden eseménye kozmikus összefüggéseiben nyeri el eredeti, végső és teljes értelmét. Belső világunk mélyén természeti erők élnek, a

világérzékelés, az intuíció, az alkotóerő, a tudásvágy, az életvágy, és bennük maga a Mindenség él. Ha a Világegyetem él, akkor életünk ennek a kozmikus életlángnak egy szikrája, a kozmikus életláng földi testet öltése. Kozmikus alkotóerők járák át a Mindenséget, kozmikus megújulás erői születnek bennünk is újjá. Minden élőlény a munkatársunk, mert mindannyian a magunk módján ugyanazon feladat megoldásán dolgozunk: hogyan lehetne a legcsodálatosabb életet élni? Természetadta módon szövetségesek vagyunk egymással, a Nappal és a csillagvilággal felékesített Természettel. A Világegyetem csodákkal telített, mert nincs rajta kívül semmi, hiszen minden létezőt magában foglal, és így mint egész, akadálytalanul cselekszik, mindenható, végtelen. Életünk csodákkal telítetté válik, ha lelkünkben, kíváncsiságunkban, érdeklődésünkben összekapcsolódunk a végtelen Világegyetemmel.

Miért van szükségünk a Világegyetemre? A Világegyetem nem egy távoli, elvont valami, annak ellenére, hogy a fogyasztói társadalom ezt a képet ülteti az agyunkba, hogy manipulálni tudjon bennünket. Ha